

Arrest

nr. 79 308 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 23 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 oktober 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. TUNCER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat G. GAILLIET, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. CORNELIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 20 juli 2005 bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije een aanvraag in voor een visum kort verblijf, teneinde familie in België te komen bezoeken. Dit visum wordt haar op 27 juli 2005 geweigerd.

Op 1 december 2005 dient verzoekster bij de Belgische ambassade te Ankara in Turkije opnieuw een aanvraag in voor een visum kort verblijf. Dit visum wordt haar op 8 december 2005 geweigerd.

Verzoekster komt op 29 april 2007 België binnen en dient op 9 januari 2008 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving, als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg.

Op 15 januari 2008 neemt een ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Sint-Joost-ten-Node de beslissing tot niet-inoverwegingneming van verzoeksters aanvraag. Verzoekster gaat hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad); de zaak is gekend onder het rolnummer 21 969.

Op 25 maart 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 september 2008 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk wordt verklaard.

Op 15 oktober 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Op 16 december 2009 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De lokale politie van Sint-Joost-ten-Node verricht een woonstcontrole en stelt op 11 februari 2010 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 4 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoekster onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.12.2009 werd ingediend door :

Ö., E. (...)

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op 22.11.1968

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Haar paspoort toont namelijk aan dat betrokkene het Schengengrondgebied is binnengekomen via Frankrijk op 29.04.2007. Betrokkene heeft verder geen aankomstverklaring gedaan in België waardoor het onduidelijk is wanneer betrokkene exact is aangekomen in België. Uit deze gegevens, en meer bepaald uit de binnenstempel van 29.04.2007, kunnen wij dus vaststellen dat betrokkene geen aanspraak kan maken op 2.8.B aangezien haar ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.

Het feit dat betrokkene sinds 29.04.2007 in België verblijft, een arbeidscontract voorlegt, Frans verklaart te spreken, zich ingespannen zou hebben om zich in de Belgische samenleving te integreren, werkwillig is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene beroept zich verder op 2.1 en 2.3 en verwijst hierbij dat drie van haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben, nl. G. T., G. I. en G. H.. Betrokkenes kinderen werden echter geadopteerd

waardoor betrokkene haar juridische rechten verliest op haar kinderen. Hierdoor kan zij geen aanspraak maken op criterium 2.1. Daarenboven, voor criterium 2.3, toont betrokkene niet aan dat zij ten laste is van G. T.. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)"

Op 25 oktober 2011 wordt de bestreden beslissing van 4 oktober 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

- De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art 7 al 1.1 van de wet van 15/12/1980). Niet in bezit van geldig paspoort en geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"B.1. Eerste Middel : Schending van art. 9bis van de Vreemdelingenwet en het beginsel van behoorlijk bestuur

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

De bestreden beslissing meent dat de aanvraag van verzoekster ongegrond moet worden verklaard. Zij stelt dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond om haar aanvraag in te dienen in België. In haar beslissing om de ongegrondheid te motiveren verwijst de verwerende partij uitdrukkelijk naar de instructie en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden met betrekking tot de termijnen dewelke stellen dat een regularisatieaanvraag op basis van punt 2.8.A en 2.8.B van de instructie moet worden ingediend of aangevuld tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009.

Dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdelingen.

Hierop bestaan drie uitzonderingen:

- De in een internationaal verdrag, een wet of een K.B. bepaalde afwijkingen
 - Wanneer er buitengewone omstandigheden zijn
 - De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een ID document en lijdt aan een ziekte
- In casu is de 2de uitzondering in huidige zaak van toepassing: meer bepaald het begrip "buitengewone omstandigheden".

Dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15.09.2006 is geworden, de bevoegde minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden". Dat de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België als buitengewone omstandigheden kwalificeert terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend.

Dat op deze wijze het onderscheid wordt opgeheven tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten om ten gronde een verblijfsmachtiging te bekomen.

Dat de vernietigde instructie dd. 19/7/2009 van de Minister van Asiel en Migratiebeleid (bij arrest dd. 5/10/2011 van de Raad van State, nr. 215 571) het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit mag doen. Dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Dat door dit in de instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein werd betreden. Dat de instructie in feite een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt en dat ze genomen is met schending van de prerogatieven van de parlementsleden. Dat de instructie een schending is van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat doordat de verwerende partij in de bestreden beslissing dd. 4/10/2011 motiveerde dat de aanvraag van verzoekster ongegrond is omdat verzoekster niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden zoals voorzien in de instructie van 19.07.2009, is de bestreden beslissing een schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar haar ononderbroken verblijf sedert 31/3/2007 niet vaststaat. Het is inderdaad juist dat verzoekster sedert 29/4/2007 (zoals door verweerster erkend) in het Rijk verblijft en dit op het adres van haar zoon G. T. te (...).

Dat nadien haar andere zoon G. A. sedert 28/1/2011 bij haar is komen inwonen (zie stuk 6). Dat gezegde zoon NIET werd geadopteerd en verzoekster haar rechten tegenover haar meerderjarige zoon heeft behouden (zie stukken 20 en 21).

Dat er in het verleden pogingen tot een wettig verblijf op basis van gezinshereniging met haar zoon G. T. in het verleden zijn aangevraagd doch deze werden afgewezen (zie stukken 12 tot en met 18)

Een te strikte inteprestatie van voormelde ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende de aanvangstermijn van het ononderbroken verblijf in hoofde van verzoekster zou tot een onbillijk resultaat leiden. De verwerende partij stelt dat verzoekster 29 dagen na de door de vernietigde criteria van de heer Minister van Asiel en Migratiebeleid in het Rijk is binnengekomen.

Door de verwerende partij wordt niet betwist dat verzoekster na haar aankomst via Frankrijk onmiddellijk zich in België heeft komen vestigen.

In de bestreden beslissing poneert de verwerende partij letterlijk, nl.

(...)

(zie stuk 1)

Prangende humanitaire situatie (punt 2. 1 en 2.3 van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 om een regularisatie)

Dat zij door beide zonen G. T. en G. A. wordt onderhouden en nooit steun van het OCMW of een gelijkaardige sociale instantie heeft genoten. Verzoekster staat volledig ten laste van haar 2 inwonende zonen, die elk een volwaardig inkomen uit arbeider als grondwerker hebben.

De genaamde G. T. werkt als grondwerker bij BVBA D., met maatschappelijke zetel te (...) en de genaamde G.A. werkt eveneens als grondwerker bij BVBA E., met maatschappelijke zetel te (...) (zie stuk 24).

Dat verzoekster een kopie van hun loonbrieven voorlegt (zie stukken 22 en 23) zodat het vaststaat dat zij ten laste van haar beide zonen is en door hen wordt onderhouden.

Dat de gecreëerde familiale band met de adoptanten (de heer G. C. en G. F.) geenszins kan beletten dat de kinderen G. T., G. I. en G. H. met hun biologische moeder in contact treden en haar zouden onderhouden.

Dat verzoekster zelf bereid is voor haar onderhoud in te staan en een geldige arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur als hulp in de keuken bij de heer M. M., te (...) bij de indiening van de regularisatieaanvraag heeft neergelegd dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon (zie stuk 5).

Dat de werkgever nog altijd bereid is verzoekster in dienst te nemen.

Binnen drie maanden na ontvangst van de eventuele positieve beslissing van de verwerende partij bij aangetekende brief aan verzoekster, is de werkgever bereid bij de bevoegde gewestelijke overheid bereid een aanvraag tot een arbeidsvergunning in te dienen.

Buitengewone omstandigheden

In casu wordt niet betwist dat verzoekster zich beroepen heeft op het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 om een regularisatie te verkrijgen.

Het punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 luidt als volgt:

(...)

Verder heeft de verwerende partij een verduidelijking van de instructie opgesteld, ook wel vademecum genoemd, om de instructie beter te begrijpen en om de regularisatiedossiers correct voor te bereiden. In dit vademecum staat het volgende met betrekking tot het criterium 2.8B:

(...)

Uit samenlezing van de instructie en het vademecum blijkt dat verzoekster aan drie cumulatieve voorwaarden moet voldoen om in aanmerking te komen voor een regularisatie op grond van het criterium 2.8B. Verzoekster moet een ononderbroken verblijf in het Rijk sinds 31 maart 2007 kunnen aantonen, zij moet over een arbeidsovereenkomst, zoals verduidelijkt in de voormelde instructie en het vademecum, beschikken en zij moet bewijzen dat hij lokaal verankerd is.

In casu stelt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoekster niet voldoet aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden, de andere twee voorwaarden wel. Dit motief wordt door verzoekster bekritiseerd. Verzoekster heft steeds de waarheid gesproken en eerlijkheidshalve bij de indiening van haar regularisatieaanvraag te kennen gegeven sedert 29/4/2007 in het Rijk te verblijven (zie stuk 3)

Dat het verblijf in het Rijk sedert 29/4/2007 met andere stukken in het administratief dossier wordt aangetoond (eerdere vestigingsaanvraag, inschrijving in het bevolkingsregister sedert 2007, het verblijfs van haar kinderen in het Rijk meer bepaald met de zonen G. T. en G. A., enz.)

Verzoekster toont aan dat de vaststellingen van de verwerende partij niet volledig correct zijn. Aldus heeft de verwerende partij op grond van de door verzoekster bijgebrachte stavingstukken terecht vastgesteld dat zij ononderbroken verblijf in het Rijk sinds 29/4/2007 afdoende heeft aangetoond.

Haar eerlijkheid moet worden beloond.

Volgens de verwerende partij voldoet verzoekster niet aan één van de cumulatieve voorwaarden, zodat het volgens haar niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het mogelijks vervullen van de twee overige voorwaarden, geen afbreuk doet aan het feit dat de eerste voorwaarde niet is voldaan en dat de aangehaalde gegrondheidsmotieven in hun geheel niet kunnen weerhouden worden als grond voor regularisatie.

Deze stelling kan door verzoekster niet worden gevolgd en houdt een zeer restrictieve interpretatie van de vernietigde instructie dd. 19/7/2009 van de Minister van Asiel en Migratiebeleid (bij arrest dd. 5/10/2011 van de Raad van State, nr. 215 571) in die tot kennelijke onredelijke situatie kan leiden. Het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden door vast te houden aan de termijn van ononderbroken verblijf vanaf 31/3/2007 om in aanmerking te komen voor regularisatie.

Tevens heeft de verwerende partij de regularisatieaanvraag van verzoekster ongegrond tout court verklaard. Subsidiar : indien het dossier niet kennelijk ongegrond zou zijn verklaard kon de Minister van Asiel en Migratiebeleid het dossier aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen voorleggen die een (niet-bindend) advies kon uitbrengen. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen kon verzoekster hebben opgeroepen en gehoord. Indien de minister nadien van dat advies afwijkt, moet hij motiveren waarom hij dat doet.

Zelfs deze mogelijkheid werd aan verzoekster ontzegd.

Verzoekster heeft aangetoond dat zij werk heeft en bijgevolg moet zij worden geregulariseerd. Er is zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Dus valt verzoekster onder de voorwaarden van 2.8.B, zij is duurzaam verankerd.

Dat men niet ontkent dat zij volledig ingeburgerd is, doch dat men stelt dat dit niets afdoet aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dat verzoekster geen banden met haar land van herkomst heeft.

Dat zij in een behoeftige staat in Turkije leefde gezien zij niemand had die voor haar kon zorgen en die in haar behoeftigheden kon voorzien (zie stuk 19).

De bestreden beslissing is een miskennis van het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet omdat zij verwijst naar de instructie en de ontvankelijkheidsvoorwaarden daarin. De verwijzing naar de instructie in de bestreden beslissing is onwettelijk aangezien deze vernietigd werd bij arrest van de raad van state d.d. 19.12.2009 en 5.11.2011.

Omdat de verwerende partij in haar beslissing verwijst naar deze vernietigde instructie teneinde de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster te beoordelen, schendt zij artikel 9 bis van de vreemdelingenwet als ook de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het middel is gegrond."

2.2 Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"B.2. Tweede middel: Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wel afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de verwerende partij de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de bestreden beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over.

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Zo heeft verzoekster een aanvraag ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980.

Vooreerst merkt verzoekster op dat de verwerende partij zich steunt op een Vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de instructie. De ongegrondverklaring is dus geenszins gebaseerd op enige wet noch minder op de richtlijn van 19.7.2009.

De verwerende partij baseert zich op een Vademecum waarvan geenszins is aangetoond dat dit gelijktijdig met de richtlijn is kenbaar gemaakt, noch minder hoe verzoekster dit Vademecum kon kennen. Op geen enkele wijze is de lezing van een Vademecum een afdwingbare rechtsregel.

Verzoekster verwijt de verwerende partij een te streng oordeel. Verzoekster beschikt niet over een verblijfsvergunning en eventuele werkgever waren dan ook niet geneigd, in tijden van crisis een werknemer aan te werven waarover het aanwervingstijdstip zeer onzeker was. Drie maanden om een arbeidsovereenkomst te vinden was dan ook bijzonder kort en de periode van drie maanden is nergens opgelegd in de wet.

Toch heeft verzoekster kunnen zorgen voor een arbeidsbetrekking in de periode van 15/9/2009 tot 15/12/2009.

Zo wordt verzoeksters verblijfsaanvraag in toepassing van art. 9 bis Vreemdelingenwet op het Belgisch grondgebied ongegrond verklaard enkel en alleen omdat zij ononderbroken sedert 29/4/2007 i.p.v. 31/3/2007 in het Rijk verblijft en niet de 3 cumulatieve voorwaarden onder punt 2.8 B van de vernietigde instructie dd. 19/7/2009 van de Minister van Asiel en Migratiebeleid (bij arrest dd. 5/10/2011 van de Raad van State, nr. 215 571) kon aantonen.

De bestreden beslissing is een schending van de materiële motiveringsverplichting zoals verwoord in wet van 29.07.1991 omdat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd aan de hand van de instructie van 19.07.2009 die door de Raad van State werd vernietigd en met betrekking tot de beoordeling van de ontvankelijk van de aanvraag van verzoekster enkel artikel 9 bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Dat verzoekster wenst voorts aan te halen dat de instructie dd. 19.07.09 is vernietigd en verwerende partij verzoekster geen voorwaarde kan opleggen van een instructie die niet bestaat.

Dat de bestreden beslissing aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergist in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Zoals gezegd is er zeker sprake van duurzame verankering. Er is tevens sprake van integratie en afdoende stukken om dit aan te tonen.

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Zoals gezegd impliceert artikel 2 van de Wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig en gegrond is."

2.3 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat wanneer verzoekster een middel opwerpt, zij niet enkel de beweerdelijk miskende regel moet opnemen, maar eveneens dient aan te geven waarin deze regel zou zijn geschonden. Volgens de verwerende partij onthoudt verzoekster zich er in onderhavig geval van aan te geven waarin de eerste bestreden beslissing het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt. Bovendien, gezien het beginsel van behoorlijk bestuur geen precieze inhoud kent, kan bij gebreke aan een meer omstandige aantijging, het beginsel geen nietigheidsgrond vormen voor een administratieve akte. De verwerende partij stipt subsidiair aan dat zij niet kan antwoorden op niet nader beschreven grieven zodat haar rechten van verdediging worden geschonden.

De verwerende partij stelt verder dat de eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een zeer brede appreciatiemarge toekent om een vreemdeling verblijf in het Rijk toe te kennen, dan wel te weigeren. Volgens de verwerende partij verwacht verzoekster kennelijk de ontvankelijkheidsvoorwaarden van de verblijfsaanvraag en de voorwaarden ten gronde van dergelijke vordering. *In casu* dient eraan te worden herinnerd dat de verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij vervolgt dat verzoekster het voordeel heeft ingeroepen van de instructie van 19 juli 2009, maar thans oppert dat deze instructie werd vernietigd en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing hier niet op kan baseren. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde zelf aangehaald dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft echter de waarde die hij aan de inhoud van het onderzoek wenste te geven geschetst, met name dat hij geen gebruik heeft van een wettelijke norm die zich aan hem opdringt als overheid, maar van een eenvoudige gedragsregel bestemd hem te leiden in de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid.

De verwerende partij wijst erop dat gezien het in het bijzonder gaat om de appreciatiebevoegdheid uitgevoerd door de administratieve overheid, de Raad tot geen enkele opportuniteitscontrole van de motieven kan overgaan, maar zich dient te beperken tot het censureren van de kennelijke appreciatiefout. De verwerende partij meent dat voor zover het middel de Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de overheid dit noodzakelijkerwijze dient te worden verworpen. Inderdaad, indien de appreciatie door de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk lijkt, is het immers niet aan de Raad zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de gemachtigde. De verwerende partij benadrukt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid toekent vreemdelingen verblijf toe te kennen en dat het in geen geval aan de Raad behoort zijn appreciatie van het dossier in de plaats te stellen van deze van de gemachtigde; de bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van een kennelijke appreciatiefout en de controle van het bestaan van wettelijk toegestane, relevante en materieel correcte motieven.

De verwerende partij laat voorts gelden dat vanaf het ogenblik dat verzoekster zelf erkent sinds 31 maart 2007 niet op het grondgebied van het Rijk te verblijven, de gemachtigde van de staatssecretaris legitiem kon oordelen binnen het kader van zijn appreciatiebevoegdheid, dat er geen reden was haar

verblijfsaanvraag toe te wijzen. Volgens de verwerende partij volgt in onderhavig geval echter uit de motivering van de eerste bestreden beslissing dat de gemachtigde op gedetailleerde en methodische wijze de hoofdzaken opgeworpen in de verblijfsaanvraag van verzoekster heeft aangekaart en op afdoende en adequate wijze zijn motieven heeft uiteengezet waarvoor hij meende dat deze omstandigheden, zoals zij in de aanvraag werden voorgehouden, geen verblijfsregularisatie van verzoekster rechtvaardigen.

Wat betreft het feit dat verzoekster niet werd gehoord door de Commissie voor Advies van Vreemdelingen, merkt de verwerende partij op dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich er mitsdien nergens toe verbonden de procedure georganiseerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 na te leven, zodat hem niet kan worden verweten het dossier niet aan de Commissie voor Advies van Vreemdelingen te hebben voorgelegd voor niet-bindend advies.

De verwerende partij stipt tevens aan dat de controle die de Raad bevoegd is uit te oefenen op het gebruik van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich beperkt tot de controle, enerzijds, of de administratieve overheid geen feiten voor voldongen heeft gehouden die niet werden onderbouwd door het administratief dossier en, anderzijds, dat zij geen manifest onjuiste interpretatie heeft verleend aan de feiten. De verwerende partij wijst er dienaangaande op dat zelfs ervan uitgegaan dat de gebreken van de gemachtigde wat betreft de omzetting van bovenvermelde akkoorden in wettekst of omzendbrief konden worden beoordeeld als maakten zij een fout uit in hoofde van laatstgenoemde, het niet valt binnen de bevoegdheid van de rechter het karakter van overschrijding van rechtsmacht te erkennen, noch te beslissen op welke manier de schade veroorzaakt door deze fout zou moeten worden voorkomen of hersteld.

In antwoord op verzoeksters tweede middel, herhaalt de verwerende partij dat uit de motivatie van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de hoofdzaken opgeworpen in de verblijfsaanvraag van verzoekster heeft aangekaart en op afdoende en adequate wijze zijn motieven heeft uiteengezet waarvoor hij meende dat deze omstandigheden, zoals zij in de aanvraag werden voorgehouden, geen verblijfsregularisatie van verzoekster rechtvaardigen.

De verwerende partij besluit dat verzoekster ten onrechte stelt dat de gemachtigde zijn beslissing motiveert door te verwijzen naar het verklarende vademecum van de instructie. Volgens de verwerende partij verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk naar de discretionaire bevoegdheid die hem wordt toegekend door artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de criteria die hij in dit kader heeft opgesteld.

2.4.1 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert verzoekster in zeer algemene bewoordingen en zonder nadere precisering de schending aan van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*". Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.4.2 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in het tweede middel de schending van de formele motiveringsplicht.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op de arresten nummer 215.571 en 216.651, uitgesproken op 5 oktober 2011 en op 1 december 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan. De advocaat van verzoekster heeft ter zake geen opmerkingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De eerste bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoekster. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden

verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

In het eerste middel betoogt verzoekster dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard onder verwijzing naar de door de Raad van State bij arrest nr. 198.796 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009. Volgens verzoekster voegt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zodoende voorwaarden toe aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelt dat de verwijzing in de eerste bestreden beslissing naar de instructie van 19 juli 2009 onwettig is, omdat laatstgenoemde door de Raad van State bij de arresten nr. 198.796 en 215.571 werd vernietigd. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht omdat haar aanvraag enkel werd onderzocht in het licht van de vernietigde instructie terwijl artikel 9bis van de vreemdelingenwet van toepassing is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 16 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Bij voormelde aanvraag heeft verzoekster het Typeformulier Regularisatieaanvraag gevoegd waarop zij de door de vernietigde instructie van 19 juli 2009 gedefinieerde criteria *“Werk + duurzame lokale verankering”*, *“Vreemdeling die ouder is van een Belgisch minderjarig kind en die een reëel en effectief gezin vormt met dit kind”*, *“Familieleden van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de wet) vallen, maar van wie het verblijf dient te worden vergemakkelijkt, in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben”* en *“Andere prangende humanitaire situaties”* heeft aangekruist. Verzoekster heeft daarnaast volgende elementen inzake de gegrondheid van haar aanvraag aangehaald:

- zij verblijft sinds 2007 in België;
- zij heeft zich ingespannen om zich in de Belgische samenleving te integreren;
- zij is de Franse taal machtig;
- zij is uiterst werkwilleg, kan aan de slag bij M. M. en legt in dit verband een arbeidsovereenkomst voor.

In de eerste bestreden beslissing wordt omtrent de door verzoekster aangekruiste criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 het volgende overwogen:

“Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat zij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007. Haar paspoort toont namelijk aan dat betrokkene het Schengengrondgebied is binnengekomen via Frankrijk op 29.04.2007. Betrokkene heeft verder geen aankomstverklaring gedaan in België waardoor het onduidelijk is wanneer betrokkene exact is aangekomen in België. Uit deze gegevens, en meer bepaald uit de binnenstempel van 29.04.2007, kunnen wij dus vaststellen dat betrokkene geen aanspraak kan maken op 2.8.B aangezien haar ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat.”

En:

“Betrokkene beroept zich verder op 2.1 en 2.3 en verwijst hierbij dat drie van haar kinderen de Belgische nationaliteit hebben, nl. G. T., G. I. en G. H.. Betrokkenes kinderen werden echter geadopteerd waardoor betrokkene haar juridische rechten verliest op haar kinderen. Hierdoor kan zij geen aanspraak maken op criterium 2.1. Daarenboven, voor criterium 2.3, toont betrokkene niet aan dat zij ten laste is van G. T.. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf deels ongegrond wordt verklaard omdat niet is voldaan aan de voorwaarde uit de vernietigde instructie van 19 juli 2009 aangaande een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007. Deze voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake een ononderbroken verblijf in België sinds 31 maart 2007, zodat *in casu* een voorwaarde werd toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.4.3 De eerste bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld heeft verzoekster tevens volgende elementen aangehaald inzake de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

- zij verblijft sinds 2007 in België;
- zij heeft zich ingespannen om zich in de Belgische samenleving te integreren;
- zij is de Franse taal machtig;
- zij is uiterst werkwilleg en legt in dit verband een arbeidsovereenkomst voor.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Het feit dat betrokkene sinds 29.04.2007 in België verblijft, een arbeidscontract voorlegt, Frans verklaart te spreken, zich ingespannen zou hebben om zich in de Belgische samenleving te integreren, werkwilleg is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat op het element van verzoeksters lokale verankering, haar werkwillegheid en het feit dat zij Frans verklaart te spreken en begrijpen, enkel wordt geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een schending in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel zijn in de opgegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat het bevel dat aan verzoekster werd gegeven, gesteund is op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van het bevel verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook dit bevel uit het rechtsverkeer te verdwijnen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 oktober 2011 worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

A. DE SMET